

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Francisci Borgiae Tertij Societatis Iesv Generalis

Ribadeneyra, Pedro de

Mogvntiae, 1603

V. Cardinalium Collegio Franciscum Iulius tertius adscribere vult

urn:nbn:de:hbz:466:1-45256

144 DE VITA FRANC. BOR.
grinationum, ob singularem
prudentiam, fuit.

CAPVT V.

*Cardinalium Collegio FRANCIS-
SCVM Iulius tertius adscribere
vult.*

SVMMAM FRANCISCO tot,
sanctorumque præstantium
virorum aduentus, lætitiã at-
tulera: optabat enim complu-
res eadem animi tranquillitate,
quam degustare cœperat, per-
frui. Parit nimirum vitæ colun-
tatio honestam quandam virtu-
tis, atque vtilem æmulationem:
quæ tamen careat omni acerbi-
tate dissensionum: & verò do-
mestica magis inuitant exem-
pla, quam externa. Sed inuidit
hanc illi quietem, nescio quis: vt
nihil est in rebus humanis pro-
prium; & læta tristibus, & ama-
ris

ris dulcia permista temperantur. Carolus enim Cæsar Augustus, cognito FRANCISCVM sponte abditum latere, indignū ratus virtutem abscondi, ad summum Pontificem retulit, Borgiam, raro huic ævo, & inusitato spectaculo titulis se abdicasse, & fallere perpetuo inglorium velle. Dignum itaque videri, qui in purpuratorum Patrum numerum adscisceretur, nisi quid secus illi videretur. Virtutē enim hac tempestate, si vnquam alias id genus præmijs ornandam, & tanquam in illustri loco ponendam. Sibi pergratum id fore. Nec erat cur laboraret, dubitaretque Cæsar: non enim difficile fuit, currentem, quod aiunt, incitare. Persuasit extēplo Pontifici, cui iam eadem pridem in mentem venissent: FRANCISCO enim

enim

enim antea Romæ vsus erat familiariter, & amice. Re itaq; ad Collegium Cardinalium delata, assensum est ab omnibus. Quod vbi Romæ Ignatius inaudiuit, ferius tamen, (vt fieri solet ab ijs, ad quos periculū proxime pertinet;) veritus, ne, quod res erat, multum de FRANCISCI opinione decederet, dum quisque calumniandi libidine anīa prompte arripere consuevit, iactando, hypocritam late regnare: idcirco bonis sese, titulisque abdicasse FRANCISCVM, vt purpureum galerum priuatus, Religionis, sanctitatisque specie, captaret sibi, liberos verò, etiamnum superstes, ditaret. Deinde & illud perincommodum Societati fore: fenestram enim ambitioni aperiri, quæ pestis est ætèrrima, labes, atque pernices non

es non familiarum solum pio-
rum hominum, sed rerū omni-
um publicarum, regnorumque.
Quare optimum factum iudica-
uit, natam recens Societatem,
contrariis artibus tueri, & am-
plificare, paupertate nimirum,
& honorum cōtemptu. Aequa-
litate enim vitæ, simul & mune-
rum, morumq; similitudine, ca-
ritas, arctissimum religiosæ con-
iunctionis vinculum, invalescit.
Quamobrem omni ope huc ni-
tebatur, vt aditum ad honores
Sociis obstrueret, legibusq; latis
vetaret. Quo factum est, vt Pon-
tificis pedibus aduolutus, roga-
ret, deprecareturq;, ne inuito ho-
norem deferret: verum quo Cæ-
sari, & Collegio Cardinaliū fie-
ret satis, galerum quidē offerret,
capere tamen obedientiæ vi, ne
cogeret. Sic n. & illius honori cō-
sul-

sultum iri, & animo suo morem
 gesturum. Interesse etiam per
 magni Societatis, ab honoribus
 alumnos arceri. Nascenti saltem
 & surgenti Sodalitatis planta
 hoc benignus tribueret. Impe-
 travit Ignatius, quod supplex la-
 crymis coram postularat: FRAN-
 CISCO interim nihil horum cō-
 scio, & successu illo Cantabrico
 mirifice capto. Qui simul atque
 audiuit, animo quidem crucia-
 batur: at eodem fere nuncio æ-
 gritudinem deterfit, audito, rem
 Ignatij singulari prudentia, & o-
 ratione discussam. DEO item
 gratias egit, qui hunc sibi hono-
 rem detulisset, quem libens illi
 redderet, à quo proficisceretur,
 omnemque adeo terrarum or-
 bem, si eius imperio potiretur,
 eadem alacritate animi, ac de-
 spicientia rerum humanarum
 ob-

oblaturus. Pontifici quoque Iulio, grati animi literis testificationem dedit: orans, vt, bona ipsius venia, & benedictione, obscuro, atque priuato degere liceret, quo cœpta mutata in melius vitæ, ad exitum adduceret: quod vnum, præterea nihil, propositum sibi fuisse tum, cum se Ducis titulis, bonisque abdicaret, liquido affirmabat. Nec verò semel his sese periculis emerferat, neque iam vsquequaque securus erat. Iterum enim, sæpiusque idem à Pontificibus tentatum. Illo ipso Iulio III. postulante Philippo, Hispaniarum Principe, qui nunc Regni clauum, atque vtinam diu, tenet: id enim negocij Ioanni Poggio, Apostolicę sedis nuncio, post Cardinali dederat, rem vt transfigeret. Hunc verò FRANCISCVS in
cæno-

bio B. Dominici Calcedæ, obui-
um cum habuisset, quid rerum
gereretur, accepit. Ille facundia
quadam diuinitus data, iis ratio-
num momentis disseruit, vt faci-
le rem discuteret, & Regi post
idem atq; Pontifici, Poggius dis-
suaderet: ne FRANCISCO la-
tere volenti, negocium faceffe-
rent, animique tranquillitatem
adimerent: quando nulli hono-
res animum satis explent, bea-
tumque efficiunt. Pij rursus
duo Pontifices, quartus & quin-
tus Romæ agentem, Cardina-
lem creare conati, vt fama vul-
gavit. Cuius rei non modo com-
memoratio, sed vel recordatio,
lacrymas illi excutiebat. DEVM
itaque frequenter precabatur, vt
qui à sæculi curis, honoribusque
abduxisset, & pauperem esse iuf-
sisset, idem in dignitatū procel-
las

las reuolui ne pateretur. Memoria proditum, Gasparem Hernandes, qui illi aures quotidie confitenti dare solitus erat, ex FRANCISCO audiisse aliquando, iniecta forte dignitatum mentione Deum pridem precatum fuisse, vt vita prius abire liceret, quam titulis iterum, bonisque oneraretur inuitus.

CAPVT VI.

Ognato digressus variis in locis quæ gesserit.

PErgratum Francisco acciderat, honorum titulos, tanquam scopulos Sirenium euitasse: & securo iam de tempestate, atque naufragio, in illo ad D. Magdalena secessu, quam sibi vitæ, mortisque sedem iam delegerat, ecce tibi ne opinanti mandatum ab Ignatio allatum, egrederetur, & tanquam ex umbra, in solem, aspectumque prodiret, fructumque aliis